

Allt är inte Gud som Glimmar - Kapitel 1

[Spara som PDF](#)

Lyssna till bokens Kapitel 1 via spelaren nedan (talsyntes):

När du lyssnat klart går du vidare till [Kapitel 2 -->](#)

(Klicka på [denna länk](#) för att lyssna om du inte ser en spelare ovan eller högerklicka för att ladda hem mp3-filen till din dator)

Livet skiljer sig ju ofta från skolan på den punkten att provet kommer

först och teorilektionerna sedan, när det visade sig, att man inte klarade provet. Så var det för mig i kontakten med trosförkunnelsen.

Första gången som jag på allvar mötte trosförkunnelsen var på en konferens i Jönköping sommaren 1982. Jag hade åkt dit utan att veta vad jag gav mig in i. Man ville ju hålla sig orienterad. Första dagens kväll ringde jag hem till min hustru och sade: "Detta är rena dårhuset. Jag kommer hem i morgon." Marianne tyckte att om jag redan hade betalat, så kunde jag ju lika gärna stanna kvar och se lite mer vad det handlade om. Därför stannade jag tiden ut.

Andra dagens förmiddag kom det "profetiska" budskap, som vände upp och ner på hela min bedömning: "Så säger Herren: 'Jag vill inte att ni skall vara kritiska mot mina tjänare profeterna, som jag har kallat till er hjälp...'" Jag kände mig totalt träffad och jag minns att många andra gjorde det samma. Jovisst, så var det naturligtvis: jag var kritisk och kanske till och med avundsjuk. Snabbt lade jag locket på alla de inre varningssignalerna i min ande. Jag öppnade mig på vid gavel och lät mig påverkas.

När jag kom hem tyckte Marianne att jag blivit personlighetsförändrad på de få dagar jag varit borta. Jag var entusiastisk men hård. Senare när vi kunde tala fritt om det hela sade hon att hon tyckte sämre om honom som kom hem än hon tyckt om honom som for dit. Hon upplevde mig som oåtkomlig och jag började direkt att lite från ovan tala om för henne hur hon skulle bygga upp en tro på vissa områden av sitt liv.

Jag hade vid den tiden redan börjat ägna mycket tid åt bibelundervisning och slog fast, att det i mitt predikande alltid skulle finnas ett "före" och ett "efter Jönköping". Så blev det också, men på ett helt annat sätt än jag då tänkte mig.

Trons Väg

I februari 1983 kom en nära vän med tanken, att vi skulle starta en bibelskola. Han hade varit i USA och sett ett antal trosförsamlingar, och han hade dessutom kontakt med en man som ville ge den sortens undervisning, om vi startade en skola. Ville jag vara med? När jag bad och lyssnade fick jag bara en tanke som jag kunde se som Guds tilltal: "Du får inte öppna eget. Du skall ha goda kontakter med församlingarna på den plats där ni är." Jag tog det som ett klartecken.

Här är inte platsen att i detalj redogöra för alla händelser på skolan. Det mesta hör hemma i glömskans hav och skall få vila i ostörd ro. Några förhållanden vill jag ändå lyfta fram, eftersom jag har sett liknande ting i många andra sammanhang där trosförkunnelsen tagits emot.

Våndans tid

För min del blev dessa år fyllda av vånda. Jag såg hur många elever påverkades till det sämre. Somliga blev hårda och fanatiska. Andra blev bara som skuggor av sig själva. Alla blev inte hårda eller mådde dåligt, utan många föreföll att växa andligen på ett sunt vis. Men "snedtändningarna" oroade mig ändå, och de ökade i antal ju mer trosförkunnelsen kom att dominera. De som blev deprimerade kom jag snart nog i kontakt med, eftersom jag var ansvarig för skolans själavård. Själv kände jag också ett svårbestämt obehag utan att riktigt förstå varför.

Bakom kulisserna rådde från första början en permanent maktkamp. Starka krafter – även bland eleverna – var hela tiden i rörelse för att vi enbart skulle förkunna "tro". Lika starka krafter ville också göra om skolan, som hade goda kontakter med församlingarna, till en ny församling med ett enväldigt ledarskap. Själv strävade jag hela tiden efter att vi skulle invänta att Anden gjorde oss eniga innan vi handlade. Mot detta utövades tidvis en stark press på att en skulle utses till ledare, och vi andra skulle underordna oss.

Det profeterades mycket i skolans styrelse, på lektioner, på raster, i korridorer, ja – överallt. Budskapen hade stort inflytande på atmosfären men prövades ändå aldrig. En del profetior hade en klart hotfull karaktär. De två och ett halvt år som jag deltog i arbetet med skolan, minns jag redan av denna anledning som de längsta och mest ångestmättade åren i mitt liv. Det tar tid innan man vågar och orkar bestämma sig för att det mesta av en hel flod av profetiska budskap kan flyta fram ur falska källor.

Jag kom därför in i en allt svårare brottningskamp med frågan var all hårdhet kom ifrån. Hur kunde kärlekens budskap göra, att en del verkade sväva högt uppe i det blå av entusiasm, samtidigt som de miste all sans, måtta och ödmjukhet och slutade att lyssna? Varför såg andra i stället ut att må dåligt?

Det blev för mig en tid av intensivt bibelläsande och bedjande. Så småningom klarnade sikten. Då började jag tala med skolans styrelse om att vi måste granska vårt budskap. Så när som på någon enda av dem förstod ingen riktigt vad jag talade om. De var mina vänner, och de flesta har jag fortfarande kontakt med och räknar som vänner. Men när de inte förstod vad jag talade om lämnade jag skolan.

Jag minns fortfarande hur glad jag kände mig den dagen då jag upplevde Guds sanktion till att säga upp mig. Just när detta hände ledde jag skolans lovsång. Flera personer kom fram efteråt och talade om vilken härlig ”smörjelse” det hade varit i sången just den morgonen. Undra på det!

Många elever som fått ångest av undervisningen drog en suck av lättnad, när jag lite senare meddelade mitt beslut och motiv till det. De vågade nu söka själavård för första gången.

Man lever som man lär

Min första spontana reaktion på trosförkunnelsen var klart avvisande. Genom en ”profetia” tystades den, och jag blev i stället mycket intresserad. Det som sedan hände tvingade mig steg för steg att inse att mitt första intryck varit riktigt.

Jag förstod då också att det inte bara handlade om att vissa förkunnare hanterade ett riktigt budskap på ett ovisligt sätt. Det fanns i stället flera grundläggande fel i budskapet, som skapade de effekter som man ser överallt där denna förkunnelse drar fram – främst splittring. Dessa fel ser små och oskyldiga ut, och man kan lätt tycka att det blir ett löjligt sysslande med strunt när man skall analysera dem. Men så är det inte. Om du skulle få en oäkta hundralapp i din hand så ser den kanske i stort sett ut som en riktig. Oftast är det bara en rad detaljer som visar att

den är falsk.

Både på skolan och i andra sammanhang mötte jag under dessa år många entusiastiska trosmänniskor. Jag såg tidigt, att när det blev problem med dem, så var det för att de levde som de lärde. Det lönade sig inte att förmana dem ens vid uppenbar självsvåldighet. Då fick man bara valda delar av den nya läran till svar. Det kunde sluta med att man själv fick en förmaning att "stå på Ordet".

Därmed vill jag inte säga, att alla i denna rörelse automatiskt blir självsvåldiga. Det intressanta är att man kan bli det utan att krocka med läran. De som blir det är oftast de som driver lärofrågan hårdast.

Det var alltså inte bara tillämpningen som var fel utan främst själva läran. Många är påverkade av Kenyon, men det är mycket få i Sverige som läst en enda bok från hans hand. Kenyons efterföljare har ofta mildrat hans utmanande påståenden utan att för den skull frångå hans tankegångar. Man ligger t.ex. lite lågt med Kenyons tanke (se kap 2), att vi blir jämlika med Gud genom pånyttfödelsen. Man talar hellre om den troendes "andliga potential". Om vi inte granskar läran nu, kommer den här teologin antagligen att tas fram senare när vi vant oss.

Sammanfattning

Trosförkunnelsen leder lätt till att de människor som omfattar den blir avskärmade från andra människor. Somliga blir det i ett tillstånd av uppblåsthet, medan andras avskärmning har utseende av uppgivenhet, kramp och depression. I båda fallen har människan tagit skada även om det förra tillståndet känns mycket bra - nästan knarkartat bra - för den det gäller. Man har i vilket fall upphört att vara lämpad för en gemenskap som bygger på ömsesidigt lyssnande.

De som skadas mest i endera riktningen, är de som tar läran på största allvar. Felet sitter inte enbart i tillämpningen av den. Det finns i själva teologin. Även människor som från början är helt sunda och balanserade kan förändras och till och med bli allvarligt psykiskt sjuka om de tar läran på blodigt allvar. Det gör inte alla. Många avnjuter mötesatmosfären utan att lägga så stor vikt vid läran. De kan bli uppgivade och må bra. Men det borde inte vara så att man måste ta förkunnelsen med en stor nypa salt för att kunna överleva.

[Till Kapitel 2 -->](#)

[←- Till Inledning](#)

[←- Till Innehållsförteckning](#)